

men jeg tror, at praktiske Hensyn stille sig i Veien. (Th. Nielsen: Hvad er det for Hensyn?) Det er f. Ex. Veilængden; thi at Børnene fra et helt Pastorat, der tidt bestaar af 2 eller undertiden endog af 3 Sogne, skulle gaa regelmæssig til Præsten for at modtage Religionsundervisning, tror jeg neppe vil kunne lade sig gjøre (Th. Nielsen: De kunne jo gjøre det to Aar i Stedet for et.) Naar det ærede Medlem siger, at de kunne gaa to Aar i Stedet for et, tænker han vist paa Børn i 13—14 Aars Alderen; men jeg vil spørge det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds, om han virkelig kunde finde det rigtigt, at Børn indtil deres trettende Aar gik saa at sige i en komplet religiøs Uvidenhed, hvad der vel desværre ikke vilde blive saa ganske saa Exempler paa. (Th. Nielsen: De lære dog Bibelhistorie). Ja, det ærede Medlem siger Bibelhistorie; det kunde maasse være rigtigt at indskrænke sig dertil, hvad jeg dog for Diebliffet skal lade staa hen, men det forekom mig, at han gav det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Gulstein-Ledreborg) Ret, naar han holdt paa, at Religionsundervisningen, Bibelhistorien indbefattet, ganske skulde udgaa af Skolerne. Jeg tror neppe, at det vilde være rigtigt at lade Børn i Luindvis opvoxe til 12—13 Aar uden at modtage nogen Religionsundervisning. Jeg vil slutte med ret meget at ønske, at dette Lovforslag dog maa komme til 2den Behandling. Det synes mig at være en noget mærkværdig Fremgangsmaade at negte Overgangen til 2den Behandling af en Sag, lige overfor hvilken der har viist sig en ganske overordentlig Interesse ikke alene i Thinget, men ogsaa ude omkring i Befolkningen, men i hvert Fald er jeg enig med det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) i, at hvis Flertallet her i Thinget negter Overgangen til 2den Behandling uden som Erstatning, om jeg saa maa sige, selv at komme frem med et Skolelovforslag i Stedet, saa vil dette Flertal vistnok i en temmelig betydelig Grad stusse de almindelige Ønsker og Forventninger. Som antydet, ønsker jeg, at vi fortsætte med det foreliggende Lovforslag, hvortil da ogsaa den høitærede Ministers Imødetommen saavel som selve Forslagets Betsaffenhed synes mig at give en ikke ringe Opfordring.

Formanden: Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har begjæret Ordet. Det ærede Medlem har haat Ordet to Gange, men jeg vil under Forudsætning af Thingets Samtykke give ham det igjen.

Th. Nielsen: Skjøndt det har lidet Interesse at indlade sig paa Enkeltheder, skal jeg dog for enkelte Punkters Vedkommende gjøre en Undtagelse, medens jeg forøvrigt skal afholde mig fra

Enkeltheder. Det er lige overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Gulstein-Ledreborg), at jeg vil gjøre en Bemærkning med Hensyn til et enkelt Punkt. Han sagde første Gang, han havde Ordet, at det i Grunden maatte være lige meget, hvad enten de andre Konfessioner her i Landet bestaa af 1 Procent eller af 90 Procent; det maatte nemlig for saa vidt være ligegyldigt, som man i ethvert Tilfælde maatte unde dem den samme Frihed. Jeg indrømmer, at dette er Tilfældet, og at vort Maal maa være ikke at fortrædige de udenfor staaende Betsendelser. Jeg kan meget vel indse, at det kan have sine meget store Vanfælgigheder at lade Bibelhistorien vedblive i Skolerne, blandt Andet ogsaa af de af det ærede Medlem ansførte Grunde; men jeg tror dog, at han noget overdrev Vanfælgighederne, og han kom navnlig til en stor Overdrivelse ved at sige, at Kirkehistorien vel ogsaa burde med. Det er jo netop, hvad vi ikke ønske, og jeg tror, at hans Forslag om at faae Bibelhistorien ud af Skolen er Befolkningens absolute Flertal imod. Befolkningens absolute Flertal vil det ikke, og det skulle vi dog erkjende, at ingen Representation staa paa sit rette Grundlag, naar den gaar imod et kompakt Flertal i Folket, og jeg tror, at i saa Henseende er der et Flertal. Imidlertid antager jeg, at Vanfælgighederne først komme tilstede, naar vi tage Kirkehistorien med. Jeg kan nemlig vel forstaa, at Katholiker eller Jøder kun kunne være daarlig tilfredse med, at man fremstiller Kirkehistorien fra et lutherisk Standpunkt; derimod er der ingen Vanfælgighed, naar der kun er Tale om den egentlige Bibelhistorie, Apostlenes Gjerninger og Evangelierne; thi det er en Historie, der, om den end er af en anden Art end den almindelige Historie, dog er en Historie, der har haat — ja naar jeg siger en meget stor, burde jeg sige — den allerstørste Betsyndning. Jeg tror derfor, at det ærede Medlems Anskuelser, hvor staaende Grundene for dem end kunne synes, dog ikke ere realisable i Diebliffet og rimeligvis ikke ville være det i en nær Fremtid. — Den høitærede Minister sagde forleden Dag, at han helst vilde forhandle saa lidt som muligt med mig; jeg siger, at denne Følelse er gjensidig, thi jeg forhandler helst saa lidt som muligt med ham og i det Hele med Mænd af den Retning, som han staa som den mest udmærkede Representant for. Men jeg maa dog sige, at det er ikke af denne Grund, at jeg gaar til at stemme mod nærværende Lovforslag. Hvis nemlig Lovforslaget indeholdt de af mig antydede Fremskridt og ikke Tilbagekridt, havde jeg i saa Henseende overvundet og affet fra den — ja, jeg havde nær sagt — personlige Modbydelighed, som jeg ellers kunde have (Munterhed). Ja! det er virkelig sandt, at den høitærede Minister staa for mig som den mest udmærkede Representant for en Retning, som jeg mener har været i høj Grad ulykkebringende for vort